

Излѣли зехтиня отъ стомната, ала нали сюнгерътъ се напоилъ хубаво, задържалъ цѣла ока зехтинъ. Шейретинътъ си отишълъ, изцѣдилъ гжбата и напѣлнилъ цѣло шише зехтинъ.

Третиятъ шейретинъ турилъ шаранътъ въ една тава, взелъ шишето съ зехтиня и завелъ другаритѣ си въ една кръчма.

— Ей приятелю, — викналъ гордо третиятъ шейретинъ на кръчмаря — опечи тая риба, пригответи ни хубаво ядене, наточи три оки отъ най-хубавото вино и ни дай една стаичка по-настрана да се разположиме, да хап-неме и пийнеме както бива на Никулденъ!

Стопанинътъ се зарадвалъ много, пригответилъ рибата, наточилъ вино, занесълъ имъ и хлѣбъ, па имъ пожелалъ и веселъ празникъ.

Курдисали се ония ми ти гладници, дръпнали му единъ царски гуляй, та се чуло прѣзь петъ махали.

Дошло врѣме да се плаща и да си отиватъ.

Слѣзълъ единътъ шейретинъ долу, въ кръчмата и рекълъ: „Господине, благодаримъ ти хиляди пжти! Пригответи смѣтката и я изпрати горѣ на другаритѣ ми, за да си получишъ паритѣ. Сбогомъ!“

Стопанинътъ написалъ на единъ листъ смѣтката и пратилъ момчето да вземе паритѣ.

Щомъ видѣли шейретитѣ смѣтката, забъркали и двамата въ джобоветѣ си.

— Азъ ще платя! — рекълъ първиятъ.

— Ба, азъ нѣмамъ ли пари? — отвърналъ обидено вториятъ.

— Казвамъ ти, че азъ ще платя! Дръжъ си паритѣ въ джоба!

— Не, не приемамъ, азъ ще платя! — крѣщялъ другиятъ. Единътъ думалъ тѣй, другиятъ инакъ; единътъ вика, другиятъ по вика — додѣто се скарали. Най-сетнѣ рѣшили да вържатъ на момчето очитѣ съ кърпа, та когото улови, той да плати масрафа. Сторили това шейретитѣ и неусѣтно слѣзли долу, благодарили на стопанина и рекли:

— Смѣтката ти е съвсѣмъ точна. . . Паритѣ оставихме на момчето. Сбогомъ!

И бързо, бързо излѣзли.

Като видѣлъ стопанинътъ, че момчето още се бави горѣ, отишълъ да види какво прави.